

NELL

SOUČASNOST

Spěchám do restaurace na schůzku s Alexem a těším se, že ho zase uvidím. Většinou chodí včas, ale dnes přijde až pět minut po mně.

Dostaví se ve formálním pracovním oděvu – sako a košile bez kravaty – a jako vždy mi při pohledu na něj spadne brada.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluví se. Tyčí se nade mnou se svými bezmála dvěma metry a rázem ze mě vyprchá veškeré napětí, které jsem vnímala už od rána. S ním mám vždy pocit, skoro až jistotu, že se mi nemůže nic stát.

„Nic se neděje,“ řeknu na to. „Jsem tady teprve chvíli.“

„Moc ti to sluší.“ Skloní se ke mně a políbí mě. „Jak ses dnes měla? Dobře?“

„Ušlo to,“ odpovím a polibek od něj způsobí, že zatoužím jít s ním hned ke mně domů.

Když přijde obsluha, objednáme si pití. Než nám ho přinese, zeptám se ho na jeho včerejší večeři. Ale protože je dost vnímavý, pozastaví se nad mým „ušlo to“ a chce vědět, proč můj den nebyl přímo skvělý. Ráda bych mu pověděla o muži v autobuse, ale kdybych se zmínila, že mě někdo možná sleduje, musela bych se nejspíš zmínit i o své minulosti. Stočím téma ke květinám, které se objevily v kanceláři.

„Dneska mi někdo poslal žluté růže do práce.“

„Fajn, tak jsi je dostala.“ Alex se na mě kření přes celý stůl.

„To jsi byl ty?“

„Ano.“

„Ale proč?“ Nechápavě na mě pohlédne. „Totiž díky, jsou nádherné. Jen se divím, proč jsi je nechal poslat ke mně do práce, a ne domů.“

„Jen mě napadlo, že budeš potřebovat trochu rozptýlit, až budu pryč,“ odpoví nenuceně. „Předpokládám, že budeš většinu času pracovat. Kdybych ti je poslal domů, skoro bys je neviděla.“

Přikývnu, protože na tom něco je, ale zároveň mi dojde, že mu budu muset vysvětlit charakter naší neziskovky, kde by mohl takový do očí bijící projev bohatství působit jako provokace. „Díky. Jsi moc pozorný, jen jsem nevěděla, kdo mi květiny poslal, takže jsem si tím lámala celý den hlavu.“ Odmlčím se. „Takže jsi byl někde poblíž? Přišly z obchodu kousek od nás. Zášel jsi tam osobně?“

„Ano, a nechal jsem tam dát i lísteček. Možná jen vypadl.“

„Nejspíš,“ odpovím a přemítám, copak Alex pohledával v Brixtonu.

Natáhne se přes stůl pro moji ruku. „Takže ti den zkazilo jen to, že jsi přemítala nad svým tajným ctitelem?“

„Jo, nic víc. A jaký jsi měl den ty?“

Usměje se. „Ušlo to.“

„A proč to jen ušlo?“

„Protože mi volala moje bývalá žena ohledně Stephana, našeho syna. Zatkli ho, měl u sebe konopí.“ Ušklíbne se. „Trochu moc konopí.“